

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vank drugi in četrti četrtlet meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Upravi-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 8. januarja 1903.

Leto I.

Jezusu.

Komu srce naj dam?
Posvetnim ne željam.
Uči me križa les
In Jezus, Bog nebes.

Razširil si roké,
Odprl si mi Srce:
Naj bom edino tvoj,
O Jezus moj!

S telesom in krvjo
Me hraniš za nebo,
Moči poživljaš spet,
Da me ne zmaga svet.

O dobri moj pastir,
Deliš mi rajski mir,
Naj združen bom s teboj,
O Jezus moj!

Ko zadnja iz oči
Se solza zablesti,
Ne bo več záme dne
In v grob me položé:

O Jezus, luč sveta
In upanje srcá,
Ljubezni učenik,
In v sveti raj vodnik!

Ljubezni tvoje vnet,
Ne maram več za svet
In hodim za teboj,
O Jezus moj!

Ko smrt naznani se
Se težki boj prične,
Takrat ves trud sveta
Pomóči več ne dá.

O pridi ti takrat
Me zadnjič okrepčat,
In močen bom s teboj
O Jezus moj!

Takrat mi bodi luč,
Daj vrát nebeških ključ,
Da pridem v raj s teboj
O Jezus moj!

P.

Bogoljub.

Kaj hočemo reči?

Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre volje!

Še nam doni po srcih in ušesih ta rajskolepi angeljski spev z betlehemskih poljan, ki je odmeval po naših cerkvah v teh ljubih božičnih praznikih. Lepša pesem se še ni pela na zemlji in veselejšega pozdrava ni slišalo trpeče človeštvo, kakor ga je ono noč, ko se je mili Bog rodil na mrzli zemlji, ko sta se nebó in zemlja poljubila in objela v spravi in ljubezni...

Večnemu Bogu slava, — človeku na zemlji mir, zadovoljnost, sreča: v dveh besedah, pa je povedan ves namen božjega stvarjenja, ves namen Jezusovega odrešenja in — našega življenja. Da bi Bog v nebesih bil slavljen, pa da bi mi srečni bili na zemlji! Naj bi se izpolnilo to angeljsko voščilo vesoljnemu človeštvu! —

Če pa celemu svetu želimo te sreče, želimo je še posebno našemu ljubljenuemu malemu narodu slovenskemu. Dve reči sta — pisal je zadnjič vrli naš bratec „Domoljub“ — ki jih mora ljubiti vsak Slovenec: Boga v nebesih in naš dom na zemlji. Ljubezen do Boga in do domovine, to sta dve zvezdi, ki naj vedno žarno svetita Slovencem!

Ljubiti naš dom, čuvati ga in zanj skrbeti, uči Slovence isti naš „Domoljub“, ki že celih 15 let prihaja med nje vsakih 14 dni in jih razveseljuje s svojimi pripovedkami, novicami in nauki. Na Štajarskem pa ima isto lepo nalogo „Naš dom“ in jo prav hvalevredno opravlja.

Da bi naši pridni bravci imeli berila za vsak teden in da bi dobivali tudi iz cerkvenega življenja vse novice tako, kakor jih prinaša „Domoljub“ iz političnega, smo sklenili izdajati cerkveni list, ki se bo vrstil z „Domoljubom“ vsak teden, in smo ga — ker bo učil Slovence ljubiti Boga in vse kar je božjega — krstili za „Bogoljuba“.

„Bogoljub“ bo gojil vsake vrste pobožnost. Predvsem bo učil spoznavati, ceniti, ljubiti in častiti to, kar imamo na zemlji najsvetejšega in najdražjega: velikega Boga v naši sredi, čigar duša misli vedno o nas misli ljubezni, čigar Srce žije in bije za nas v neštetih tabernakeljih zemlje. Učil bo prav častiti Njo, ki nam je za Bogom najmilejše bitje: Mater Njegovo in našo, Marijo, kateri so bili Slovenci od nekdaj posebno otroško-udani. Svojo pozornost bo posebno obračal tistim, ki so se njej še po sebe posvetili, ki se družijo v njenem imenu in pod njeno zastavo, Marijinim družbam, po katerih se je začelo novo živo versko življenje med mladim našim rodом. Ker o d p u s t k i posebno pospešujejo pobožnost, zato radi ustrezamo večkrat izraženi nam želji, in jih bomo objavljali za vsak mesec sproti. To nelahko delo bo blagovoljno oskrboval tudi poslej velečastiti gospod urednik mnogočislana našega prednika „Venca“. Obenem bomo prinašali poročila o cerkvenem življenju: Kako se cerkev katoliška na zunaj razširja in kakó se razvija znotraj, v prvi vrsti med nami samimi, v domovini naši.

Naše ljube prijatelje prosimo, da nam točno pošiljajo od vseh strani slovenske zemlje poročila o

verskem življenju, da bo naš list nekaka slika cerkvenega življenja in gibanja na Slovenskem. Toda to prosimo: Poročila naj bodo kar moč kratka, ker prostor nam je za sedaj pičlo odmerjen in ker se iste reči mnogokrat ponavljajo. Dopisi, v katerih se le posamezne osebe proslavljajo, naj bi izostali. Dobri stvari rast, Bogu čast!

„Bogoljub“ je začetnik; uči se šele hoditi; nima lepe pisane suknjice, kakor jo ima njegov starejši brat in v kateri ga njegovi prijatelji - naročniki tako radi vidijo. Menda da ne bo vsem pogodu. Marsikdo ga bo debelo pogledal, ko ga dobi predse. Temu bo prevelik, onemu premajhen; ta bi si želel takó, drugi drugače. Kdo je pa že vsem ljudem na svetu ustregel? — Komur se list doloži, pa bi si ga ne hotel naročiti, naj napiše na ovitek: „Ne sprejem“, ter naj odda pošti, pa — si ostanemo dobri. Znano nam je pa, da bo imel tudi mnogo dobrih prijateljev, ki ga že težko pričakujejo in ga bodo z veseljem vsprejeli.

Kakor je že „Domoljub“ omenjal, bilo bi posebno koristno, če bi se mogel naš listič razširiti in udomačiti med Slovenci, ki bivajo daleč od doma v tujini, kjer ne slišijo nikdar božje besede v svojem jeziku. „Bogoljub“ bi se srečnega štel, če bi mogel tem zapuščenim rojakom kaj koristiti. Zanje bomo imeli posebno skrb.

„Kdor razširja v današnjih dneh dobro berilo, je apostol“, je rekel slavni škof Ketteler. Tak apostol v malem naj skuša biti vsakdo in naj pomaga dobrim listom, našemu in drugim, da se razširijo, kar le mogoče!

Pojdi tedaj „Bogoljub“ po slovenski zemlji in obiskuj verne Slovence; idi tudi preko naših mej, išči tam dragih rojakov ter jih uči ljubiti Boga in izpolnovati njegove zapovedi, naj bi bil vsak Slovenec zase in ves slovenski narod skupaj v resnici — bogoljub!

V svitu večne luči.

1. Najlepši spominik.

Dragi moj, vem, da ti ne manjka raznih spominikov. V molitveniku imaš morda lepih podob, ki si jih prejel od dobrih prijateljev za spomin. Tudi raznih peresc imaš, troperesno deteljico, planinsko rožo ali kako drugo cvetico, ki jo je utrgal prijatelj, predno se je od tebe ločil; in si jo ohranil za spomin. Če je bil premožnejši, si dobil od njega sliko in ti jo hraniš kot drag spomin. Je že tako, ljubezen neče biti pozabljena. Tudi naš Gospod Jezus Kristus, ki ga je bila sama ljubezen. — saj „Bog je ljubezen“, — ti je zapustil prelep spominik. Ali veš, katerega mislim? Ni daleč od tebe tvoj najlepši spominik — tabernakelj v vaši farni cerkvi, ali bolje: ta spominik je Jezus Kristus sam, ki noč in dan biva v vašem tabernakeljnu. Oj prelep, predrag spomin!...

Pa kako si prišel do tega spominika? Čuj! Bilo je leta 33. po rojstvu Gospoda našega Jezusa Kristusa na četrtek proti večeru pred velikonočjo. Življenje Gospodovo je šlo h koncu, ure njegovega življenja so bile štete. Vedel je to naš Gospod, zato se je

hotel posloviti od svojih ljubih apostolov. Bili so mu nad tri leta zvesti spremljevalci. To bo pač bridko slovo; kaj naj jim dá za spomin? — Oče ljubi svoje otroke in se zanje žrtvuje, najbolj pa mu ljubezen zagori v srcu, kedar se na smrtni postelji od njih poslavlja. Takrat mu krvavi srce... Solnce celi dan lepo sije, a najlepše se ti zdi v večernem zatonu, ko v večerni zarji zadnjikrat pošilja svoje rmene žarke čez hribe in doline.

Celo življenje je gorelo Srce Jezusovo ljubezni za apostole, za ves človeški rod, a najbolj je zažarel plamen njegove ljubezni tisti večer, ko se je poslavljal od svojih apostolov in od sveta. Kaj naj jim dá za spomin? Izveličar nič ne pomišlja, ljubezen ga že prisili, da stori največji čin svoje neizmerne ljubezni... Kedar so pa večerjali, je vzel kruha in ga je posvetil in razlomil ter dal svojim učencem in rekel: Vzemite in jejte; to je moje telo. In vzel je kelih, je zahvalil in jim dal rekoč: Pijte iz njega vsi. Zakaj to je moja kri nove zaveze, katera bo za vas in za mnoge prelitav odpuščenje grehov. „To storite v moj spomin“, rekel je naposled Gospod, in prejeli so apostoli, prejel tudi ti najlepši spomin — v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Res dragocen spomin!...

Ti bi se moral prav za prav sedaj obrniti proti vaši farni cerkvi ter pasti na kolena pa moliti Jezusa, ki že od tistega prvega velikega četrtka do današnjega dne biva v tej solzni dolini v toliko in toliko tisoč tabernakeljih — v spomin svoje neizmerne ljubezni! Saj v njegov spomin se vsak dan pri sveti maši ravno to godi, kar se je pri zadnji večerji zgodilo. Odslej menda ne boš več hodil mimo cerkve mrzlo in brez pozdrava, naj si bo že revna cerkva v gorski vasi, ali pa stolnica v glavnem mestu; v prvi kakor drugi najdeš svoj najlepši spomin — presveto Srce Jezusovo, ki se pod revno podobo belega kruha v neskončni ljubezni zate použiva.

Po veliki cesti sta pred nekaterimi leti stopala dva mladeniča. Ko prideta do ovinka, ustavi se eden ter se začne ozirati proti kraju ceste, kakor bi nekaj iskal. „Kaj pa iščeš?“ reče mu drugi. „Ravno tu“, odgovori mu ta, „so se pred leti ponesrečili moj dobri oče. Peljal sem se z njimi še majhen deček. Ob ta le kamen so se zadeli, ko so padli z voza. Bil je ves krvav, dobro sem si ga zapomnil. Kri je že davno dež spral. Le kamen mi je ostal za spomin“... Tako govori mladenič in si obriše solzo, ki mu je zaigrala v očeh. Ta kamen je bil tudi nekak spominik, žalen spominik. Vem pa še za drug kamen, ki se tudi tebe tiče, dragi bralec, ki je tudi tebi najlepši spominik — oltar v vaši cerkvi in tabernakelj na njem. Pa če tudi ni iz kamna, marveč iz lesa ali kake kovine, tabernakelj ostane ti trajen spominik! Pa kako ne? Saj ob tem kamnu se vsak dan godi spomin največjih čudežev; godi to, kar se je pri zadnji večerji zgodilo: Jezus, tvoj najboljši oče, se tu na skrivnostni način zate daruje, ponavlja na nekrvav način svojo daritev na križu, zate skrivnostno umira — vsak dan. Tu se v kelihu pretaka vsak dan prava, živa kri tvojega najboljšega Očeta, Jezusa Kristusa, ki je dal zate svoje življenje. Pa reci, da ti tabernakelj ni najlepši spominik na

celeem svetu, spomin trpljenja in smrti tvojega Gospoda, spomin njegove neizmerne ljubezni. Obišči večkrat ta dragoceni spominik, poklekni predenj in slišal boš iz tabernakelja glas: Spomni se moje ubožnosti, pelina in žolča. (Žal. pes. Jerem. 3, 19.) Ti pa reci s kraljem psalmistom: Spomin svojih čudežev je naredil milostljivi in usmiljeni Gospod. (Psalm 110, 4.)

Dr. J. Jerše.

Marijine družbe.

„Bogoljub“ bo posebno pozornost obračal Marijinim družbam. Po vsej pravici. Marijine družbe so velikanskega pomena za versko življenje med Slovenci. Kdo ne vé, kakó so ravno Marijine družbe zanesle novo veselje do pobožnega, krščanskega življenja med naše mladeniče in dekleta in po njih med naše može in žene? Da, ves preporod našega naroda v verskem oziru gre roko v roki z Marijinimi družbami. Korist, ki po Marijinih družbah prihaja našemu narodu, je nepregledna. Kdo bi mogel povedati, koliko mladeničev in deklet je že Marijina družba rešila ob robu časne in večne pogube!

In ni čuda, da je delovanje Marijinih družb takó blagodejno! Saj stavi družba svojim članom vzvišeno sliko Marijino pred oči; bila je človek, obenem pa združevala v sebi vse čednosti, kakršnih noben drug človek. Pogled na to vzvišeno božjo Mater in brezmadežno Devico dviga Marijinega otroka in ga navdušuje k posnemanju. In da ne stoji sam in ne opeša, za to skrbi skupna molitev, skupno obhajilo, skupna procesija pod isto zastavo, družbini sestanki, skratka: čudovito lepo izpeljana organizacija v družbi sami.

Marijina družba podaja sicer svojim članom splošne krščanske verske vaje, kakor so na ponudbo vsakemu verniku, toda po gotovem načrtu in umerjeno posameznim stanovom. Marijina družba je takorekoč neprestan misijon: vsa sredstva stanovitosti nudi svojim udom dan za dnevom, leto za letom; vsakdanjo molitev, kratko, določeno, očiščeno po vsakovečernem izpraševanju vesti; prejem sv. zakramentov, če mogoče vsak mesec, poslušanje stanovskih govorov, kjer je vsaka beseda na mestu, za gotove ljudi izbrana, kratka in poljudna; od časa do časa duhovne vaje, kjer je to mogoče; vse pa goni in urejuje posebno češčenje Matere božje, kot vzvišene uzornice in matere Milosti. Vse to je krepko in vspešno sredstvo, da Marijin otrok lahko polagoma postane res cel katoličan. Tako so Marijine družbe po besedah Leona XIII. res „izvrstne šole krščanske pobožnosti in najkrepkejša obramba mladinske nedolžnosti“.

Zato bodi glavna točka pri organizaciji našega naroda: V vsaki fari se osnuj Marijina družba, zlasti za mladeniče in dekleta. Imamo jih že lepo število; samo na Kranjskem za mladeniče okoli 80, za dekleta okoli 170; nekaj tudi za može in žene.

Pred vsem obrnimo vso skrb na to, da ustanovimo kar največ mladeniških Marijinih družb. Saj so ravno za mladeniča leta od 15. do 25. najne-

varnejša, da zaide na napačna pota. Neizkušen mladenič je izpostavljen tisoč in tisoč nevarnostim. „Vae soli!“, pravi latinski pregovor, — „gorjemu tistemu, ki je sam!“, ki nima dobre družbe, lahko zakličemo zlasti z ozirom na mladeniče. Zato treba mladeniče združiti v zveze, da drug drugega spodbujajo in navdušujejo.

Ker pa je taka organizacija mladeničev dandanes jako težko izpeljiva, zato treba zgodaj začeti. Že v šoli, takoj po prvem sv. obhajilu, jih je treba navajati k večkratnemu prejetju svetih zakramentov, takó da se temu zgodaj privadijo in se pozneje tega ne plašé. Na ta način se jim uglaadi pot, da radi gredó pod Marijino zastavo.

V podrobnosti se gledé delovanja v Marijinih družbah ne bom spuščal. Poudariti sem hotel samo njih veliko važnost za versko življenje med našim ljudstvom. Le toliko še dostavim, da bodo Marijine družbe, dobro zasnovane in dobro vojene, tisti kvas, ki bo prekvasil ne samo posameznih župnij in občin, temveč duhovno prenovil in poživil ves slovenski narod.

Zato je modro in vse hvale vredno, če se „Bogoljub“ za te lepe in upapolne družbe posebno zavzame, jih goji in navaja, da bi vedno lepše prospevale. S tem bo mnogo pripomogel, da se vera in versko življenje med našim narodom še bolj utrdita in povzdigneta.

Marijine družbe naj živé, rastejo in cvetó!

L. Smolnikar.

Drobne povesti.

I. Smrt.

1. Brat velikega služabnika božjega, Tomaža Kempčana, si je mnogo domišljjal, da si je sezidal lepo hišo. A neki prijatelj mu pové, da ima hiša veliko napako. „Kakšno?“ — ga vpraša. „Napaka je“, odgovori oni, „da ste ji napravili vrata.“ — „Kako?“ odvrne ta; „da ima hiša vrata, to naj bo napaka?“ — „Gotovo“, odgovori prijatelj, „zakaj pride dan smrti, ko vas ponesó skozi ta vrata mrtvega iz hiše in takrat boste morali zapustiti vse!“

2. Saladin, ki si je pridobil mnogo kraljestev v Aziji, je umirajoč naročil, naj pri njegovem pogrebu nese služabnik srajco, obešeno na kopje, in naj gledavcem kliče: To je vse, kar mogočni Saladin jemlje seboj na oni svet!

3. Dijogen, grški modrijan, se je postavil nekoč pred Aleksandra Velikega, navidezno išoč nekaj prav pazljivo med mrtvaškimi glavami. „Kaj iščeš?“ ga vpraša radovedno Aleksander. „Glavo kralja Filipa; tvojega očeta iščem“, odgovori, „a je ne morem razločiti. Če jo ti moreš najti, pokaži mi jo!“ Po smrti smo vsi enaki.

4. Sv. Antonin pripoveduje, da je ob smrti Aleksandra Velikega vzkliknil neki modrijan: „Glejte, včeraj je tlačil zemljo, zdaj pa tlači njega zemlja, Včeraj mu ni zadostovala cela zemlja, danes mu zadostuje sedem pedij. Včeraj je vodil po zemlji vojske, in danes ga drugi nesó pod zemljo!“

5. Ko je bil Filip II., kralj španski, na smrtni postelji, pokliče sina, vrže raz sebe kraljevo odejo,

pokaže mu prsi, razglodane od črvov, in mu reče: „Kraljevič, poglej, kako umirajo kralji in kako mine vse zemlje veličanstvo!“

6. Sv. Frančišek Borgija je imel nekoč nalogo — ko je bil še med svetom plemič, — da je moral spremljati truplo umrle cesarice Izabele v Granado. Ko tja dospó, odpró rakev. Vsi zbežé stran od strahu in smradu. Sv. Frančišek, razsvetljen po božji luči, sam ostane ter premišlja na tem truplu posvetno ničemnurnost. Zroč mrliča pravi: „Ti si toraj moja cesarica? Ti si tista, pred katero je spoštljivo poklekovalo toliko velikašev? Oj, dona Izabela, kam je izginilo tvoje veličanstvo, tvoja lepota?“ Tako mičeje krone, sklepal je Frančišek sam pri sebi in zato je vzkliknil: „Odslej hočem služiti Gospodu, ki mi ne umrje!“ Zapustil je svet in vstopil v družbo Jezusovo.

7. Sv. Gregorij pripoveduje v svojih „pogovorih“ o nekem Krizanciju. Bil je bogat, a poln hudobnih navad. Ko je ležal na smrtni postelji, je tako-le kričal na hudobne duhove, ki so se mu vidno prikazali, da bi ga vzeli: „Dajte mi časa, dajte mi odloga do jutri!“ Oni pa so mu odgovorili: „Neumnež! Sedaj si želiš časa? Saj si ga imel v izobilju, pa si ga izgubil, trosil si ga v greh. Sedaj ni več časa!“ — Ubožec je vpil in kričal ter klical pomoči. Bil pa je poleg njega sin, menih, Maksim po imenu. Umirajoči se zateče k sinu, rekoč: „Sin moj, pomagaj mi! Maksim moj, reši me!“ Kar se divje dvigne kvišku, obraz mu je kakor ognjen, meče se obupno po ležišču in obupno kričeč nesrečno izdahne dušo svojo.

8. Neki plemenitnik se je poslovil od dvora cesarja Karola V. Hotel je živeti edino za Boga. Cesar ga vpraša, čemu zapuša dvor. Odgovori: Za izveličanje je potrebno, da preide nekaj časa med nerednim življenjem in smrtjo.

Nabral Fr. Kralj.

(Dalje prihodnjič.)

Misijonski glasnik.

Ravnokar smo praznovali praznik Svetih treh kraljev. Ta praznik se v katoliški cerkvi zelo slovesno obhaja. Ne le na ta dan sam, ampak celo osmino se bere sv. maša od praznika. Svetih treh kraljev praznik slavi cerkev poklic nevernikov, poganov, v katoliško cerkev.

Judje, v stari zavezi izvoljeno ljudstvo božje, so si domišljali, da je Mesija samo njih kralj, pogani pa da so izločeni iz kraljestva božjega. Toda Bog je bil za vse rojen in je za vse umrl. Kakor je pastirje-Jude poklical k jaslicam po angelju, tako je po zvezdi tri modre - nevernike. Trije modri so bili prvenci iz med poganov, poklicanih k spoznanju pravega Boga.

V teku časov so se bili nešteti pogani in poganski rodovi spreobrnil v krščanski veri, vstopili v hlev Kristusove cerkve. Tudi naši predniki, Slovenci so nekdam molili malike. Nad tisoč let pa že uživa naš rod srečo prave vere.

Vsi rodovi zemlje in vsi ljudje so poklicani k pravi veri. Toda koliko jih še tava po „temi in

smrtni senci“ nevere! Katoliška cerkev si po naročilu božjem od nekdanj prizadeva, da bi jih pridobila za resnico in osrečila z naukom Božjim. Do njih pošilja svoje poslane, oznanovavce evangelija, — misijonarje. Z velikim trudom in neskončnimi žrtvami si misijonarji prizadevajo, vedno dalje širiti kraljestvo božje.

Kakor mora vsakega dobrega katoličana zanimati notranje življenje cerkve, tako ga mora tudi njen vnanji razvoj. Zato mora „Bogoljub“ kot cerkveni list, na vsak način svoje bralce tudi seznanjati s tem, kako se cerkev božja po svetu širi, kako se neverniki izpreobračajo. Prinašal jim bo kratka poročila iz misijonov, zanimive zgodbe iz življenja misijonarjev in izpreobrnjenih nevernikov, sploh vse, kar je v zvezi z misijoni.

* * *

Eden izmed treh kraljev je črn. Ta je zastopnik zamorcev, nesrečnih potomcev Noetovega sina Kama, ki ga je oče zaradi njegove nedostojnosti preklel. Zamorci bivajo večinoma v vroči Afriki.

Afrika vzbuja novejši čas vedno več zanimanje. V Afriko hodijo evropske države množiti si svoje ozemlje, v Afriko hodijo učenjaki, preiskovat deželo in nje prebivavce, v Afriko hodijo trgovci, iskat si dobička, v Afriko hodijo misijonarji iskat — neumrjočih duš. Zato se bomo tudi mi na Afriko posebno ozirali.

Za Afriko je žrtvoval svoje mlado krepko življenje naš slavn rojak Ignacij Koblehar. Za njim je šlo več naših rojakov, Slovencev, katere vse krije vroča prst afriška. — Pred par desetletji je vzbudil slavn kardinal Lavizieri novo veliko gibanje za odpravo grde sužnosti v Afriki. Misijonarji so takorekoč prijeli deželo od vseh strani, da jo podvržejo — križu Kristusovemu. Da bi že skoro zavladal nad tem doslej v temo nevere in v grozno bedo zakletim delom sveta!

Razgled po katoliškem svetu.

Iz Rima (Izviren dopis z dne 27. dec. 1902.) Evo vam za vašega „Bogoljuba“ tudi nekaj vrstic iz večnega mesta! Morebiti vas bo zanimalo nekaj malega o tem, kar je spomina vredno v Rimu sedaj o Božiču.

Sv. oče je sprejel dne 23. t. m. v prestolni dvorani kardinalski zbor; v imenu vseh je govoril dekan sv. kolegija kardinal Oreglia di Santo Stefano in častital sv. Očetu za Božič in novo leto. Omenil je v svojem govoru posebno skrb častitega jubilarja na prestolu sv. Petra za človeško družbo in za Cerkev. Sv. oče je postavil namreč v zadnjem letu posebno komisijo za svetopisemske nauke, izdal nedavno okrožnico o duhovski vzgoji v Italiji in si pridobil velikih zaslug za krščansko-demokratsko gibanje v Italiji.

Sv. oče je odgovoril globoko ginjen in s solzami v očeh, omenil je novo postavo o ločitvi zakona, katero hočejo vsiliti italijanskemu ljudstvu, in navduševal za delo na socialnem polju.

Vprašanje o ločitvi zakona (razporoki) je postalo politično vprašanje. Liberalni listi so je proklamirali za znak mišljenja — „domoljubnega“ ali pa „izdajškega“: Italija unita — ali papež. Nili to najhujše nasilstvo?

Dan pred Božičem so bile pri sv. Mariji Veliki (S. Maria Maggiore) slovesne večernice, katerih se je udeležil kardinal Vincencij Vannutelli. Po večernicah je bila v cerkvi procesija z ostanki betlehemskih jaslí. Bazilika je dobila električno razsvetljavo, katero je blagoslovil kardinal Vannutelli sam dne 23. novembra t. l. — Od Božiča do Sv. treh kraljev nudi se v Rimu večkrat priložnost videti službo božjo raznih vzhodnih obredov. Predvečer sv. dneva je vsako leto škofovská maša v armenskem obredu v cerkvi sv. Nikolaja torentinskega, na Sv. treh kraljev dan pa se berejo v propagandi, to je v zavodu za razširjenje sv. vere, sv. maše v raznih obredih, kakor grškem, staroslovenskem, kaldejskem in drugih. V cerkvi Ara coeli so pa sedaj vsak dan znane otroške „pridige“ pred svetim Bambinom (Detetom). Ah, ti otroci! Kaka gnječa je tam okoli male prižnice, ki je postavljena nalašč za te male „pridigarje“. Komaj jo konča eden, stopi že drugi na njegovo mesto in začne z zvonkim glaskom svojo pesemco „al baminello divino“. Tako se vrsté drug za drugim po več ur na dan. In siromak, kdor je pozabil le eno vrstico, kako ga je sram, ubožčka!

Toliko za danes. O priliki še kaj. Bog z vami, dragi rojaki!

* * *

Romanje v Rim. Katoliški Avstrijci, na čelu Dunajčani s kardinalom Gruscho, nameravajo v dneh od 27. februarja do 10. marca prirediti veliko romanje v Rim. Cena vožnji je izredno nizka: z Dunaja v Rim in nazaj v II. razredu 135 gld., v III. razredu 87 gld. V tej svoti je obseženo to-le: 1. vozni listek z Dunaja čez Pontebo, Padovo, Bologno, Loreto, Asisi v Rim in nazaj čez Florenco, Mestre, Pontebo, Dunaj. 2. prosta hrana in prenočišče med bivanjem v Padovi, Bologni, Loreti, Asisiju in 7 dni v Rimu. 3. Prosti vozovi povsod, kjer romarji ostanejo, s kolodvora in na kolodvor. 4. Prosti vozovi in vodstvo v Rimu pri obiskavanju svetišč in znamenitosti. Odhod je dne 26. februarja zjutraj z Dunaja. V Padovi se romarji pomudé 27. febr., v Bologni prenočé, ravno tako v Loreti, kamor pridejo 1. marca, v Asisiju 2. marca. Prihod v Rim je v nedeljo 2. marca in tako bodo v nedeljo dne 3. marca pričujoči pri slovesnosti kronanja Nj. Svetosti papeža Leona XIII. Sprejem pri sv. Očetu je že zagotovljen. Katoliški Slovenci! Ali bi ne bilo lepo, ko bi mi tudi porabili to izredno ugodno priliko in se pridružili Dunajčanom! Vozne cene so za nas še ugodnejše, ker se za pot z Dunaja do Pontebe primerna svota odšteje! V Ljubljani se je zato osnoval poseben odbor, ki bo vse potrebno ukrenil, da se bodo tudi slovenski romarji lahko pridružili temu avstrijskemu vlaku. Tudi naš knezoškof nameravajo vsaj pri poklonitvi sv. Očetu biti navzoči. Kdor se želi udeležiti, naj se oglasi pri čast. gosp. kanoniku Fettich-Frankheimu.

Avstrijska nadvojvodinja Marija — blažena. Sveti oče je prejel že več prošelj, naj bi se proglasila med blažene „služabnica božja“ nadvojvodinja Marija Avstrijska. (Nadvojvodi in nadvojvodinje so udje cesarske hiše, cesarjevi bližnji sorodniki.) Sedaj je došla v tej zadevi tudi prošnja našega cesarja samega s podpisi vseh doraslih nadvojvodov in nadvojvodinj. Cesarjeva prošnja se je izročila kongregaciji (zboru) svetih obredov, ki ima nalogo, s tem se pečati in bo življenje nadvojvodinje preiskovala. Živela je v 16. stoletju na Tirolskem.

Cesarjev dar papežu. Naš cesar je sv. očetu za 25-letni jubilej poklonil dragocen dar: iz zlata vlitto podobo dobrega Pastirja. Kip (štatua) stoji na krasnem stojalu iz afriškega marmorja. V nedeljo opoldne se je vršila v Vatikanu slovesna izročitev cesarjevega daru papežu. Avstro-ogrski poslanik pri Vatikanu grof Szécsen se je ob določeni uri podal z vsem poslaniškim osebjem v veliki uniformi v Vatikan. Pridružila sta se mu dvorni tajnik baron Drechsler, ki je prinesel darilo z Dunaja, ter kipar Marschall, ki je delo izgotovil. Vsprejemna avdiencia se je vršila v konzistorijalni dvorani nad vse slovesno. Sv. očeta so prinesli v dvorano, v spremstvu vsega dvora in nobelgardistov. Poslanik je izročil darilo s francoskim nagovorom, v katerem je omenjal, da se celi svet udeležuje papeževega jubileja. Njegovo Veličanstvo cesar se je hotel temu pridružiti s trajnim darilom. K sklepu je poslanik izročil papežu cesarjevo voščila. Sv. oče je prebral svoj odgovor v italijanskem jeziku, v katerem je omenjal poslanstva, ki je je poslal v marcu na Dunaj povodom cesarjevega jubileja, ter izrazil svoje posebno veselje nad cesarjevim darom. Papež je pripomnil, da je bo shranil v svoji knjižnici na prvem mestu. Po tem govoru si je papež natančno ogledal krasni kip ter čestital kiparju Marschallu na v resnici izbornem umetniškem delu. Zdravstveno stanje sv. očeta je nad vse povoljno.

Dar dunajskega mesta — papežu. Občinski svet cesarskega mesta Dunaja je tudi sklenil, sv. očeta ob njegovi petindvajsetletnici z lepim darom počastiti. Dovolil je 25.000 kron v to, da se kujejo svetinje v spomin papeževega jubileja. (Jubilej je slovesna več... 25, 50, 100... — letnica). Dve zlati svetinji, vloženi v krasno kamenito stojalo iz afriškega marmorja, so poslali svetemu očetu v Rim, da ga razveselijo s tem sinovskim darom. Sv. očetu ni toliko za kamen in zlato, toda udanost in ljubezen, katero mu je izkazalo s tem veliko svetovno mesto, ga je gotovo izredno razveselilo. Res je krasno in vspodbudno za vso državo, da je nje prestolno mesto tako zavedno - krščansko, kakor je pokazalo ob tej in drugih prilikah.

Cerkveni razgled po domovini.

Z Dobrove Tri leta je prizanašala nemila smrt naši dekliški Marijini družbi. Zato je pa četrto leto tem krepkeje posegla vanjo ter v enem letu kar petero družabnic presadila iz zemeljske Marijine družbe, upamo, v nebeško. Marijina družba svojih udov tudi po smrti ne pozabi. Pri nas je navada,

da jim kupi belo obleko na mrtvaški oder, ob pogrebu skaže v obilnem številu rajni zadnjo čast, za poje pesem „ob pogrebu Marijinega otroka“, da za nje darovati sv. mašo, nedeljo potem moli pred svetim Rešnjim Telesom uro, v tolažbo vernim dušam v vicah“ in daruje prvo sv. obkajilo v dušni blagor pokojnice. Tako ima vsaka po smrti, ko posvetni prijatelji kaj radi pozabijo na človeka, hitro pomoč, kakoršne bi gotovo ne imela v toliki meri, ako bi ne bila v Marijini družbi. Zvest otrok Marijin upa ob svoji smrtni uri na Marijino pomoč in priprošnjo svojih tovarišic in se smrti tako ne boji ker,

„kdor otrok je zvest Mariji
smrti naj se ne boji,
luč nebeška mu zasije,
ko ugasnejo oči“.

Iz Novecerkve pri Celju. Preljubi „Bogoljub“, i mi Štajerci te prav pristrčno pozdravljamo pri tvojem rojstvu. Upamo, da boš rad sprejemal naše dopise. Kar danes ti hočem nekaj malega poročiti. Naša Marijina dekliška družba prav vrlo napreduje. Letos je vstopilo na novo 107 deklic od 14.—25. leta, takò, da šteje zdaj družba ravno 303 ude. Pred pustom bomo priredili eno ali dve veselici z igrami, govori itd. „Večna molitev“ ali vedno češčenje je vpeljano tudi pri nas in sicer po stanovih. Z mladeniško Marijino družbo gre bolj slabo. Letos jih je pristopilo na novo samo kakih 20. (To ni malo. Op. ur.) Pa če Bog dá, se bo menda tudi tu led otajal. Zadnji čas je, da se razženejo neumni predsodki, ki so še tu in tam med moško madino. O priliki še kaj! Za zdaj pozdravljen, ljubi „Bogoljub!“

Iz Suhora pri Metliki. Dne 18. oktobra na dan sv. Lukeža, velikega častivca Marijinega, je doživela Suhorska župnija veliko slavnost in veselje. In kako tudi ne? Saj smo imeli v svoji sredi našega nad vse ljubljenega nadpastirja, prevzvišenega knezoškofa dr. Antona Bonaventura. Prišli so sprejemati mladeniče in dekleta v Marijino družbo.

Drugi dan so po prihodu Prevzvišeni spovedovali od 4. ure zjutraj do pol devete. Ob 9. uri pa je bila glavna slovesnost. Malo prej so se zbrali mladeniči s svečami v roki in belo oblečena dekleta z vencami na glavi pred župniščem, da spremijo Prevzvišenega v procesiji v cerkev, kjer je bilo vernega ljudstva do zadnjega kotička vse polno. Prevzvišeni so sedaj imeli sv. mašo med lepo ubranim petjem na koru pod vodstvom našega vrlega gospoda učitelja Frančiška Kenda. Med sv. mašo je bil lep prizor! Ljudje so bili do solz ginjeni, ko so videli, kako njihovi sinovi in njihove hčere pobožno prejemajo presv. R. Telo iz rok samega našega nadpastirja. Po sv. maši je bil nad uro trajajoč govor, v katerem so Prevzvišeni razlagali pomen Marijine družbe in svarili pred slabo tovarišijo. Povedali so tudi iz svojega življenja, kako jih je Marija vsikdar varovala in kako jim je njihova zlata mamica v vcepila češčenje do Matere Božje.

Nato je bil slovesen sprejem. Bilo je sprejetih 65 mladeničev in 113 deklet. Po sklepu se je občinski zastop iskreno zahvalil Prevzvišenemu za ves trud, ki so ga imeli z mladino Suhorske župnije.

Popoldne so nas Prevzvišeni zapustili ter se odpeljali naprej po Belokrajini, da so tudi v Metliki, na Radovici in v Črnomlju ustanovili Marijino družbo.

Ali kakor je bil ta dan poln radosti in veselja, bil je osmi dan po odhodu Prevzvišenega za nas dan žalosti in bridkosti. Bela žena smrt je kar nagloma iztrgla iz Marijine družbe mladeniča Martina Štepan v 16. letu njegove starosti ravno v soboto, na Marijin dan. Malo dni pred smrtjo je dolgo v noč prepeval Marijine pesmi. Mi trdo upamo, da jih tudi sedaj prepeva pri Mariji v nebesih, ker bil je blag in priden mladenič. Tovariši in tovarišice so ga spremili k pogrebu z gorečimi svečami v rokah in mu zapeli dve žalostinki, eno pred rojstno hišo, drugo pa v cerkvi na pokopališču. Da res, čudna so Božja pota!

Iz Jarenine na Štajarskem. Za bogoljubno življenje so neobhodno potrebne poleg drugih pripomočkov razne bratovščine in družbe. Krščanske bratovščine in družbe so v župniji središčno ognjišče, okolu katerega se zbirajo dobri, pobožni verniki in si ogrevajo srca z ognjem krščanske ljubezni. Število bratovščin in družb mora biti pa modro urejeno. Vsak vernik naj si izbere kako bratovščino ali se vpiše v družbo, vendar mora paziti, da se tesno oklene njihovih pravil in natanko izpolnjuje njih dolžnosti. Bratovščine in družbe so različne. V naši Jareninski župniji, katera je bila ustanovljena l. 1139., je življenje bratovščin in družb od l. 1838. zelo živahno. Do tega leta je prav malo družb. Takrat je nastopil župnijo goreči g. dekan, pozneje častni kanonik Fr. Čepč, ki je uvedel novo življenje v župnijo. Po odhodu gorečega gospoda dekana Jos. Fleck-a iz Jareninske župnije l. 1897. v Ptuj bil je nameščen za provizorja obče znani organizator mladine, častiti gospod Franc Sal. Gomilšek, zdaj kaplan pri sv. Barbari blizu Maribora. Pobožno jareninsko ljudstvo, posebno pridna mladina dospela je visoko v krščanskem življenju. Navdušenost do ljubezni božje je ob času tega tako gorečega in za vse dobro unetega dušnega pastirja procvela do vrha, bi dejal. Mladenci in dekleta kazali so vsestransko, da so udani dušnim voditeljem, da so uneti za čast božjo in za blagor svoj. Cerkvene slavnosti so se vrstile zaporedoma in pogosto prejemanje sv. zakramentov je pričalo udanost božjima Srcema Jezusa in Marije. Ko je prišel v Jarenino marljivi in pobožni gospod dekan Josip Čizek, 9. svečana 1898. in jel skrbeti za udano mu ljudstvo, osnovala se je prekristna „Marijina družba“ mladeničev in deklet. Mladenci so pristopili 302 v družbo in deklet 380. Raste pa število udov še od tedna do tedna. Dve leti kasneje ustanovil je gospod dekan tudi „družbi krščanskih žen in mož pod varstvom sv. Ane in sv. Jožefa“. Žen je v družbi 391 in mož 260. Žene in možje imajo svoje družbene praznike na dan sv. Ane in sv. Jožefa, in večje Marijine godove. Lahko bi trdil, da 8. grudna vsakega leta pristopi k božji mizi vsak gospodar in vsaka gospodinja, če le količkaj moreta. Praznik „prečistega spočetja Marije Device“ je pri nas glavni praznik. Tedaj pristopi k obhajilni mizi skoraj cela župnija. Zlasti je prišlo v navado slovesno to obhajilo z Marijinimi družbami, katere so čudovito prerodile našo mladino. Marijine družbe z modrimi voditelji in gorečimi dušnimi pastirji nepopisljivo koristijo. Mladina se jih raduje, posebno ob praznikih. Naši družbi sta si priskrbeli krasni zastavi, kateri visita

v cerkvi ob praznikih. Prirejata družbi tudi razne slavnosti in poštene veselice, pri katerih se mladina pošteno in uljudno zabava. Mnogoštevilno se pa udeležuje naša mladež cerkvenih slovesnosti. S srčnim veseljem prihaja k zornicam in šmarnicam, pri katerih popeva lepe, bogoljubne pesmi in moli rožni venec. Ob nedeljah se zbirata družbi v čitalnici in pridno prebirata knjige in dobre časopise. Ljubi Bog dal, da bi po priprošnji Marijini ostala naša mladina še naprej tako uneta za čast božjo. Če je mladina pobožna, veselje je in čast celi župniji in sv. cerkvi ter poznim rodovom v blagor ter v časno in večno srečo.

Op. Nekaj dopisov smo morali odložiti; vsi pridejo na vrsto, če ne v celoti, pa okrajšani.

* * *

Bogoslovci ljubljanski. so imeli od sv. Štefana do sv. Silvestra duhovne vaje, ki jih je vodil jezuit č. P. Tschan. Novega leta dan so prešli v škofiji kapeli prvoletniki, katerih je 25, tonzuro, drugoletniki, katerih je 12, nižje redove. Vseh bogoslovcev je v Ljubljani 79, dva pa v Rimu prvo leto.

Lavantinske škofije letni pregled (šematizem) izkazuje, da šteje škofija: 24 dekanij, 219 župnij, 195 kapelanij, 361 dušnih pastirjev, 66 redovnikov in 162 redovnic. Nad 50 kapelanij je praznih.

Celovška (krška) škofija ima 345 župnij, med njimi 76 brez pastirja; 329 je dušnih pastirjev, med temi 27 redovnikov. Katoličanov šteje škofija 363 082, cerkva in kapelic pa 1064. Preteklo leto je umrlo 22 duhovnikov, posvečenih bilo pa le 12(!)

V Lescah na Gorenjskem so imeli od 14. do 21. decembra sv. misijon. Vodila sta ga misijonska duhovnika gg. Jašovec in Nastran. Bil je za župnijo, ki je tako izpostavljena slabim vplivom, zelo koristen. Obnesel se je prav dobro. Razen par ošabnih trdovratnikov se ga je vsa župnija z gorečnostjo udeleževala.

Tudi v **Grizah** pri Celju so imeli isti teden sv. misijon. Vodili so ga misijonarji od sv. Jožefa nad Celjem. Bili so to dnevi milosti in duhovnega veselja. Griški farani se srčno zahvaljujejo gorečim misijonarjem.

V Podzemlju na Belokranjskem se je Novega leta dan ustanovila Marijina družba za dekleta. Vsprejetih je bilo 144.

Salezijanci na Rakovniku pod Ljubljano so imeli v nedeljo, 4. in v torek 6. prosinca, prvo veselico v svojem mladem zavodu, pri kateri so se zbrali prijatelji in podporniki zavoda. Salezijanci imajo namen, reševati in vzgajati zanemarjene dečke. Pri tem plenemitem delu so vredni vse podpore. Bog daj srečo in obilo dobrih src!

To in ono.

Za predpust.

Kaj tudi za nori predpust ima kaj „Bogoljub“, ki bi se moral vendar pobožno in modro držati? — Kaj bi ne imel? Predpust je čas ženitev in možitev. Trgovci na vse pretege ponujajo in vsiljujejo svoje blago ženinom in nevestam. Tudi mi jim priporočamo blago svoje vrste: Zaročenci, kupite si

nalašč na vas pisano knjižico g. župnika Zabukovca: „Kratek poduk o svetem zakonu“. Dobite jo v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani za 1 krono. Ne moremo je vam dosti toplo priporočiti. Vsak krščanski zaročeni par naj bi si jo preskrbel in prebral, da se dobro podučijo o neskončno imenitnem koraku, ki ga namerava storiti. — Knjižica je še prav posebno namenjena ljudem, ki se ženijo na tujem, kjer morebiti ne slišijo nobenega poduka o sv. zakonu. — Ravno takó priporočljiva je pa tudi že poročenim, torej zakonikom, zlasti, ker podaja tudi nekaj zdravih nauk o krščanski vzgoji otrok. Želeli bi, da jo ima vsak, vsaj mlad zakonski par. Take, ki bi jo potrebovali, pa tegale ne bodo brali, utegnute nanjo opomniti morda vi, bralci „Bogoljubovi“. Prijateljem-ženinom in prijateljicam - nevestam se pa lahko dá (ali na tuje pošlje) za darilo. To malo darilce bo koristilo več, kot vse dragocenosti, ki se ob ti priliki navadno darujejo.

Odpustki meseca januarja 1903.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. Četrtek, 1. v mesecu. **Novo leto.** Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom brat, sv. R. Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; c) udom bratov, preč. Srca Marijinega; d) udom družbe sv. Družine.

2. Petek, 1. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje brat, presv. Srca Jezusovega dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvo nedeljo; b) udom bratovščine sv. R. Telesa, kakor 1. dan t. m.

4. Nedelja 1. v mesecu. a) Udom bratovščine svetega rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. b) Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Torek, Sv. Trije kralji. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom družbe sv. Družine; e) udom bratovščine svetega rožnega venca v bratovski cerkvi; f) udom družbe sv. Družine; g) udom bratovščine za duše v vicaš danes ali v osmini.

14. Sreda, Bl. Odorik. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

16. Petek, Sv. Berard in tov. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 14. dan t. m.

18. Nedelja, Presv. Ime Jezusovo. V Avstriji dobé popolni odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh gredo k izpovedi, svetemu obhajilu in so pri maši in molijo v namen sv. očeta.

23. Petek, Zaročja Marije device. Popolni odpustek udom družbe sv. Družine.

25. Zadnja nedelja v mesecu, Praznik sv. Družine. Izpreobrnitev sv. Pavla. Popolni odpustek: a) udom družbe sv. Družine; b) udom bratov, prečistega Srca Marijinega; c) vsem, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sv. rožni venec.

28. Sreda. Popolni odpustek v bratovščini z belim škapulirjem.

30. Petek, Sv. Hijacinta. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 14. dan t. m.

V molitev se priporočajo:

I. za ves mesec januar namen sv. očeta: *Apostolsko delovanje svetnih ljudi*. (O tem prevažnem namenu bomo še obširneje govorili; pa zaradi pomanjkanja prostora moramo odložiti.)

II. za posamezne dni.

10. januarja: Stanovitnost v sv. veri; 11.: Sv. oče, 12.: Ljubljanski škof; 13.: Afriški misijoni; 14.: Škofovi zavodi; 15.: duh zatajevanja; 16.: Pokorščina do rimske stolice; 17.: Naši redovniki; 18.: Srečna smrt; 19.: Mir med krščanskimi narodi; 20.: Mladenci pri vojaki; 21.: Stanovitnost nedolžnim; 22.: Zgubljen brat v Ameriki; 23.: Vsi, ki se imajo pred pustom poročiti; 24.: Slovenski škofje; 25.: Spreobrnjenje grešnikov; 26.: Zedinjenje razkolnikov; 27.: Slovenski duhovniki; 28.: Neki bolnik; 29.: Duh krotkosti; 30.: Marijine družbe; 31.: Odprava sužnosti v Afriki.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvaljujejo se: F. D. presv. Srcu, sv. Antonu in sv. Ani za prejeto posebno milost. Nekdo iz mokronške župnije Jezusu, Mariji in sv. Jožefu za dobljeni srčni mir. Neka mati Srcu Jez., Mariji velesovski in sv. Jožefu za ozdravljenje njenega sina. C. M. presvetemu Srcu in sv. Antonu za pomoč v velikih križih. Neka deklica iz Jarenine Mariji za prejete milosti. A. J. iz Poliške fare aa Štajerskem Mariji in sv. Jožefu za boljše vid. A. K. Jezusu in Mariji za uslišano molitev. Deklica iz Jarenine sv. Antonu, da je našla važno reč; Mar. Srcu in sv. Antonu za ozdravljenje neke osebe. Nekdo iz V. Mariji, da ga je v samoti iz nezvesti ozdravila; sv. Jožefu in sv. Antonu za rešitev iz velike dušne bridkosti.

Darovi.

Za razširjanje sv. vere: M. J. 200 kron. Za Afriške misijone: Neimenovan 6 K; Za Trapiste v Afriki: 4 K. Za sv. Detinstvo: M. Z. 10 K; iz Kranja 51 K 60 v.; šolarji v Dražgozah 1 K 60 v. Za bratovščino svetega Dižma: iz Loke po č. g. Čadežu 80 K. Za sv. očeta: K. Lenasi 2 K 50 vin.